

“मीठे बच्चे- देह-अहंकार छोडेर देही-अभिमानी बन, आफ्नो कल्याणको लागि यादको खाता राख, विशेष यादमा बस, यादबाट नै विकर्म विनाश हुन्छ।”

प्रश्न:- बाबाले तिमी बच्चाहरूलाई पहिलो नियम कुनचाहिँ सुनाउनु भएको छ?

उत्तर:- पहिलो नियम हो- सबै कुरा देखेर पनि बुद्धि चंचल नहोस्। एक बाबाको याद रहोस्। आफ्नो परीक्षा लिनु छ, मेरो वृत्ति खराब त हुँदैन? तिमीले हातबाट काम गर्दा दिलले बाबालाई याद गर्नुपर्छ। यसमा आँखा बन्द गर्नु पर्ने कुरा नै छैन।

ओम् शान्ति भक्तिमार्गमा प्रायः कुनै संन्यासी आदि जब बस्छन्, आँखा बन्द गरेर बस्छन्। यहाँ नियम छ- देखेर पनि चलायमान नहुनु। आफ्नो परीक्षा लिनुपर्छ, मेरो वृत्ति खराब त हुँदैन? हुन त हामीले हेछौं तर बुद्धिको योग बाबा सँग हुन्छ। मनुष्यले भोजन बनाउँदा आँखा बन्द गरेर त बनाउँदैनन् नि। यसलाई भनिन्छ हथ कार डे दिल यार डे। कर्मेन्द्रियबाट काम लिँदै गर तर याद बाबालाई गर। जसरी स्त्रीले पतिलाई भोजन बनाउँछन्। हातबाट काम गरिरहन्छन् तर बुद्धिमा हुन्छ मैले पतिको लागि भोजन बनाउँछु। तिमी बच्चाहरू बाबाको सेवामा छौ। बाबा भन्नुहुन्छ- प्यारा बच्चाहरू! म तिमी आज्ञाकारी सेवक हुँ। बच्चाहरूलाई वा आत्माहरूलाई सम्झाउनुहुन्छ। आत्माले भन्छ- प्यारा बाबा, हजुरले हामीलाई ज्ञान र योग सिकाउनु हुन्छ, हामी यही सेवामा नै व्यस्त छौं। हजुरले निर्देशन दिनु भएको छ- गृहस्थ व्यवहारमा रहेर, काम गर्दा घरी-घरी मलाई याद गरिराख। तिमीले सदैव याद गर्न सक्दैनौ। कसैले भन्छन्- हामी १२ घण्टा याद गछौं तर होइन। मायाले घरी-घरी बुद्धियोग अवश्य हटाउँछ। तिमी लडाईं छ नै मायाको साथमा। मायाले याद गर्न दिँदैन किनकि तिमीले माया माथि विजय प्राप्त गछौं। रावणजित जगतजित। राम पनि जगतजित थिए। सूर्यवंशी, चन्द्रवंशी मायाजित थिए। त्यसैले यी आँखाले देखेर पनि बुद्धि बाबा सँग रहनु पर्छ। हेर्नु पर्छ- म भित्र कुनै चंचलता त हुँदैन। बाबालाई पूरा याद गर्नु पर्छ। यस्तो होइन- म त शिवबाबाको हुँ नै, याद गर्नु पर्ने के आवश्यकता छ। तर होइन, विशेष याद गर्नुपर्छ र नोट राख्नुपर्छ- सारा दिनमा मैले कति समय याद गरें? यस्ता धेरै छन्, जो सारा दिनको दिनचर्या लेख्छन्, मैले सारा दिन यो-यो गरें। अवश्य राम्रा मानिसले नै लेख्छन्। राम्रो चालचलन लेख्छन् जुन पछाडि आउनेहरूले देखेर सिक्छन्। नराम्रो कुरा लेखे भने उनलाई देखेर नराम्रो कुरा सिक्छन्। अब बाबाले बच्चाहरूलाई राय दिनुहुन्छ- तिमीले प्रगतिको हिसाब लेख्नुपर्छ। ज्ञान त धेरै सहज छ। प्राचिन राजयोग प्रख्यात छ। भक्तिमार्गमा अनेक प्रकारका हठयोग आदि सिकाउँछन्। उनीहरूलाई यो थाहा छैन- बाबाले कुनचाहिँ योग सिकाउनु भएको थियो? हुन त कुनै-कुनै शब्द पनि छन्- मनमनाभव, देह सहित देहका सबै सम्बन्ध छोडेर म एकलाई याद गर। अब उहाँको लागि सर्वव्यापी भन्नु, यो त गलत हुन जान्छ। कसैले याद नै गर्न सक्दैनन्। पत्थरबुद्धि हुनाले कुनै पनि अर्थ बुझ्दैनन्। बाबाले सम्झाउनु हुन्छ- म बाबालाई याद गर। यो मेरो देह होइन। कृष्णको आत्मा त भन्न सक्दैन। निराकार बाबाले नै भन्नुहुन्छ- आफूलाई आत्मा अशरीरी सम्झ। तिमी अशरीरी (नाङ्गै) आएका थियौ। उनीहरूले फेरि नागा सम्झे। भक्तिमार्गमा अयथार्थ कुरा उठाए। बाबा भन्नुहुन्छ-

आफूलाई देहबाट अलग सम्झ। देह अहंकार छोड, देही-अभिमानी बन। सारा आयु तिमीले आफूलाई देह मान्दै आयौ। अहिले यो अन्तिम जन्म हो। अब तिमी देही-अभिमानी बन्नुपर्छ। सत्ययुगमा देवताहरू आत्म-अभिमानी थिए। उनीहरूलाई थाहा हुन्थ्यो एक शरीर छोडेर अर्को लिनुपर्छ। खुशीले पुरानो शरीर छोडेर नयाँ लिन्थे। संन्यासीहरूले त यो कुरा सिकाउन सक्दैनन्। उनीहरूले काललाई जित्न सक्दैनन्। तिमी बच्चाहरूले काल माथि विजय प्राप्त गर्न सक्छौ। उनीहरू निवृत्ति मार्गका हुन्। उनीहरू फेरि आफ्नो संन्यास धर्ममा आउँछन्। प्रवृत्तिमार्गमा आउन सक्दैनन्। त्यो त यहाँको लागि राम्रो धर्म हो। पवित्र बन्छन्, भारतवर्षको महिमा यति ठूलो छ, जति ठूलो बाबाको छ। भारतवर्ष नै पवित्र थियो, अहिले छैन। भारतवर्ष सबैको तीर्थस्थान हो। सबै मनुष्य मात्रको अब सद्गति हुन्छ। भन्दछन्— परमपिता परमात्मा मुक्तिदाता हुनुहुन्छ। दुःखबाट मुक्त गरेर शान्तिधाममा लिएर जानुहुन्छ। यदि उनीहरूलाई थाहा भएको भए सर्वव्यापी भन्दैनथे। शिवजयन्ती यहाँ मनाउँछन्। गायन पनि गर्छन्— हे पतित-पावन। निराकार बाबालाई नै याद गर्छन्। हिन्दुहरूले नै गायन गर्छन्। सबैभन्दा धेरै पावन उनै बन्छन्। तिमीले सम्झन्छौ— बिलकुल सत्य कुरा हो। बाँकी शास्त्र त धेरै छन्, हर धर्मालम्बीले आ-आफ्नो किताब बनाउँछन्। नयाँ-नयाँ धर्मको धेरै मान हुन्छ। हिन्दुहरू द्वापरदेखि गिदै आएका छन्। अहिले सबै पतित बनेका छन्। सारा दुनियाँले पतित-पावन बाबालाई याद गर्छन्। यस्ता बाबाको जन्म यहाँ हुन्छ। सोमनाथको मन्दिर पनि यहाँ छ, बाबालाई यदि जानेका भए सबैले एकै माथि फूल चढाउँथे किनकि उहाँ सबैका मुक्तिदाता हुनुहुन्छ। मेरो त एक दोस्रो न कोही। कोही मरे भने उनीमाथि फूल चढाउँछन्। शिवबाबा त मर्नुहुन्न। सबैलाई शान्तिधाममा लिएर जानुहुन्छ। शिवका मन्दिर जहाँतहाँ छन्। बेलायतमा शिवलिंगलाई सबैले पुज्छन्। तर यो थाहा छैन हामीले उहाँलाई किन पुज्दछौं। बाबा स्वयं बसेर सम्झाउनुहुन्छ— शिवजयन्ती पछि कृष्णजयन्ती यहाँ नै हुन्छ। शिवजयन्ती पछि नयाँ दुनियाँ आउँछ। बाबा आउनुहुन्छ पुरानो दुनियाँलाई नयाँ बनाउन। भारतवर्ष सबैभन्दा उच्च हो। नाम नै हो स्वर्ग। तिमीहरू सबै खुशी हुन्छौ, अहिले हामीले स्वर्गको स्थापना गरिरहेका छौं, श्रीमतको आधारमा। हामी ईश्वरीय सेवाधारी, मुक्ति सेना हौं। सारा दुनियाँलाई रावणको जंजिरबाट तिमीले छुटाउँछौ। तिमीलाई थाहा छ— बाबाको साथमा रहेर हामीले सेवा गरिरहेका छौं। गान्धीजीले विदेशीहरूबाट छुटाए तर कुनै सुख त भएन, अझै दुःख भयो। लडाइ-झगडा गरिरहन्छन्। बाबा भन्नुहुन्छ— म आउँछु रावणको जंजीरबाट छुटाउन। रावणको जंजीरको कारण अनेक प्रकारका जंजीर छन्। सत्ययुगमा यी हुँदैनन्। त्यहाँ दुःखको कुनै कुरा हुँदैन। यहाँ त कति व्रत नियम राख्छन्। यी सबै गर्छन् कृष्णपुरीमा जानको लागि।

अब बाबाले बच्चाहरूलाई सम्झाउनु हुन्छ— फादर शोज सन, सन शोज फादर। तिमीले सबैलाई घरको बाटो बताउँछौ। यसलाई भूल-भूलैयाको खेल भनिन्छ। भक्तिमा कति मेहनत गर्छन् तर बाबाबाट कसैले पनि वर्सा लिन सक्दैनन्। भक्ति, तप, दान गर्दै शिर निहुराइरहन्छन्। बाटो बताउने एकै बाबा हुनुहुन्छ। यदि कसैले बाटो जानेको भए बताओस्। यसबाट सिद्ध हुन्छ कसैले पनि जानेका छैनन्। कसैलाई पनि बाटोको बारेमा थाहा छैन। अब सबै लामखुट्टे जस्तै फर्केर जाँदै छन्। सबैको शरीर खतम हुन्छन्। बाँकी आत्माहरू हिसाब-किताब चुक्ता गरेर फर्केर जान्छन्। यसलाई परिवर्तनको समय भनिन्छ। मनुष्यले

दीपावलीमा वर्षभरिको नाफा नोक्सान निकाल्छन्। तिम्पो हो कल्प-कल्पको कुरा। अहिले तिमीले २१ जन्मको लागि गर्नुपर्छ। बाबालाई याद गर्नु भने जम्मा हुन्छ फेरि २१ जन्म कुनै दुःख हुँदैन। कुनै अप्राप्त वस्तु हुँदैन। स्वर्गको सारा प्राप्ति अहिलेको पुरुषार्थको आधारमा हुन्छ। यो कुरा कुनै शास्त्रमा छैन। अहिले तिमीले अनुभव गरिरहेका छौ। जब स्वर्गमा जान्छौ तब फेरि कसले बसेर लेख्छ। शास्त्र आदि त पछि बन्छन्। शास्त्रमा छ— जमुनाको किनारामा महल थिए, दिल्ली परिस्तान थियो। विरला मन्दिरमा लेखेको छ— ५००० वर्ष पहिले धर्मराजले वा युधिष्ठिरले परिस्थान स्थापना गरेका थिए। जमुना-गंगा नाम आजसम्म चल्दै आएको छ। वास्तवमा ज्ञान गंगाहरू तिमी हौ। जमुनाको प्रभाव त्यति छैन जति गंगाको छ। बनारस, हरिद्वारमा गंगा छन्। त्यहाँ धेरै साधु आदि जान्छन्। त्यहाँ गएर भन्छन् शिव काशी विश्वनाथ गंगा! विश्वनाथले गंगा बगाए, जटाबाट। यस्तो भन्छन् र सम्झन्छन्— गंगाको किनारमा रहनाले हाम्रो मुक्ति हुन्छ। धेरै गएर काशीवास गर्छन्। पहिला बलि चढ्थे, अहिले भन्छन् हाम्रो मुक्ति हुन्छ। हेर, ज्ञानमार्गमा के कुरा छ र भक्तिमार्गमा के कुरा छ! कति भिन्नता छ। आधा कल्प अनेक प्रकारको दुःख पायौ। देवी माथि गएर बलि चढ्यौ। अहिले तिमी बलि चढ्छौ— यो सबैथोक ईश्वरको हो। त्यसैले ईश्वरको सबैथोक तिम्पो हो। ईश्वरको सबैथोक हो स्वर्ग। तिमी त अहिले नर्कवासी हौ। बाबाको बनेर फेरि स्वर्गवासी बनिरहेका छौ। बाबाको श्रीमतमा पूरा चलनुपर्छ। शिवबाबाले त घर आदि बनाउनु छैन। उहाँ त दाता हुनुहुन्छ। यो सबै बच्चाहरूको लागि हो। शिवबाबा भन्नुहुन्छ— तिमी बच्चाहरूले नै निमित्त भएर सम्हाल। भक्तिमार्गमा भन्छन्— शिवबाबा यो सबैथोक हजुरले दिनु भएको हो, फेरि जब फिर्ता लिनुहुन्छ अनि कति दुःखी हुन्छन्। अहिले बाबा तिमी सँग केही पनि लिनुहुन्न। बाबा केवल भन्नुहुन्छ— यिनीहरूबाट ममत्व मेटाइदेऊ। निमित्त भएर गृहस्थ व्यवहारको सम्हाल गर। बाँकी मैले लिएर के गर्छु। तिम्पो लागि नै सेवाकेन्द्र खोल्न लगाउनु भएको हो। यो अस्पताल र कलेज एउटै हो। स्वास्थ्य र सम्पत्ति दुवै मिल्छ। शिक्षालाई आम्दानीको स्रोत भनिन्छ। जति जसले पढ्छ, उसले बाबाबाट त्यति वर्सा लिन्छ। पुरुषार्थ धेरै गर्नुपर्छ। फलो फादर र मदर, त्वमेव माताश्च पिता... यी हुन् नि। उहाँ पिता आएर यिनमा प्रवेश गर्नुहुन्छ। यिनीद्वारा एडप्ट गर्नुहुन्छ। यी माता-पिता भए नि। हामीले त उहाँको महिमा गर्छौं। मैले यिनको मुखद्वारा भन्छु— तिमी मेरो हौ। तिमीलाई मैले एडप्ट गरेको छु फेरि मातालाई सम्हाल्नको लागि सरस्वतीलाई नियुक्त गरेको हुँ। तिमी साना बच्चा त होइनौ। बाबा भन्नुहुन्छ— तिमी मेरो बन्यौ, ठिक छ अब निमित्त भएर बस। गृहस्थ व्यवहारको पूरा सम्हाल गर। सबैभन्दा राम्रो हो यो रूहानी अस्पताल खोल्नु। शिवबाबा भन्नुहुन्छ— मैले के सम्हाल गर्छु। ब्रह्मा बाबाको लागि पनि भन्नुहुन्छ— यिनले के गर्छन्? यिनको पासमा जुन कुरा थियो, त्यो शिवबाबालाई दिए। निमित्त बन्नुपर्छ। यहाँ त सबैथोक बच्चाहरूको लागि गरिन्छ। तिमी बच्चाहरूलाई नै बाबाले सबै शिक्षा दिनुहुन्छ। यस्तो होइन यो घर शिवबाबा वा ब्रह्माबाबाको हो। सबै कुरा बच्चाहरूको लागि हो। तिमी ब्राह्मण बच्चाहरू हौ, यसमा झगडा आदिको कुनै कुरा छैन। सबैको साझा सम्पत्ति हो, यतिका सबै बच्चाहरू छन्, विभाजन केही हुन सक्दैन। सरकारले पनि केही गर्न सक्दैन। यो ब्राह्मण बच्चाहरूको हो, सबै मालिक हुन्। सबै बच्चा हुन्। कोही गरीब, कोही धनवान— यहाँ सबै आएर

रहन्छन्। कसैको सम्पत्ति होइन। लाखौंको संख्यामा हुनेछन्। सबैथोक तिमी प्यारा बच्चाहरूको लागि हो। तिमी हौ रूहानी बच्चाहरू। तिमी जति प्यारो छौ, त्यति लौकिक हुन सक्दैनन्। उनीहरू शूद्र जातिका तिमी ब्राह्मण जातिका, त्यसैले उनीहरूबाट सम्बन्ध टुट्छ। संन्यासीले यो भन्दैनन्— यो सबै तिमीको लागि हो। म पनि तिमी हूँ। शिवबाबा भन्नुहुन्छ— म निष्काम सेवाधारी हूँ। मनुष्य निष्काम हुन सक्दैनन्। जसले गर्छ उसलाई त्यसको फल अवश्य मिल्छ। मैले फल लिन सकिदैनँ। पुरानो दुनियाँ, पुरानो शरीरमा आएर प्रवेश गर्छु। यहाँ मेरो लागि यो पुरानो शरीर हो। भक्तिमा मेरो लागि ठूला-ठूला मन्दिर बनाउँछन्। यतिबेला हेर म कहाँ बसेको छु। कति गहन रहस्य बच्चाहरूलाई सम्झाउँछु। बाबाले कुनै सत्संगमा कहाँ मुरली चलाउनु हुन्छ। बच्चाहरूलाई धेरै खुशीको पारा चढ्छ। बाबा बसेर बच्चाहरूलाई पढाउनुहुन्छ। कसरी आएर पढाउनुहुन्छ, यो तिमीलाई थाहा छ। डराउनु पर्ने कुनै कुरा छैन। सबै बाबाका बच्चा हुन्। जुन कुरा बन्छ बच्चाहरूको लागि हो। यस्तो होइन सबै यहाँ आएर बस्नुपर्छ। तिमी त आफ्नो गृहस्थ व्यवहारमा रहनु छ। सबै आएर सँगै बसे भने सारा दिल्ली जति तिमीको लागि चाहिन्छ। यस्तो त हुन सक्दैन। फेरि पनि बाबा सँग योग लगाउँदै गर तब विकर्म विनाश हुन्छ। आत्मा सतोप्रधान बन्छ, तब नै घरमा जान्छ। मम्मा बाबा जस्तै इज्जतको साथ पास भएर जानुपर्छ। अच्छा!

मीठे-मीठे सिक्कीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको यादप्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) श्रीमत अनुसार ईश्वरीय सेवाधारी बन्नु छ। बाबाको प्रत्यक्षता गर्नको लागि सबैलाई घरको बाटो बताउनुपर्छ।
- २) निमित्त भएर सबैथोक सम्हाल्नुपर्छ। कसैमा पनि ममत्व राख्नु हुँदैन। माता-पिता समान इज्जतका साथ पास हुनु छ।

वरदानः— दयाको भावनालाई प्रकट गरेर दुःख दर्दको दुनियाँलाई परिवर्तन गर्ने मास्टर दयावान भव

प्रकृतिको हलचलमा जब आत्माहरू चिल्लाउँछन्, दया र करुणा माग्छन् तब आफ्नो दयालु स्वरूपलाई प्रकट गरेर उनीहरूको पुकार सुन। दुःख दर्दको दुनियाँलाई परिवर्तन गर्नको लागि स्वयंलाई सम्पन्न बनाऊ। परिवर्तनको शुभ भावनालाई तीव्र पार। तिमी सम्पन्न बन्नाले यो दुःखको दुनियाँ सम्पन्न (समाप्त) हुनेछ। त्यसैले स्वयं प्रति, चाहे सर्व आत्माहरू प्रति दयाको भावना प्रकट गर। जहाँ दया हुन्छ, त्यहाँ तेरो-मेरोको हलचल हुँदैन।

स्लोगनः— ज्ञान र योगका दुवै पँखेटा मजबुत छन् भने उड्ती कलाको अनुभव गर्न सक्छौ।